

Predică la Duminica a 2-a după Paști – a Sfântului Apostol Toma

Iubiți credincioși,

Hristos a înviat!

Am ajuns cu ajutorul lui Dumnezeu în prima duminică după Sfintele Paști, numită de Biserică *Duminica Sfântului Apostol Toma*. Întâmplarea cu Sfântul Apostol Toma, petrecută după Învierea Domnului, deși a avut loc cu mult timp în urmă, are multe înțelesuri duhovnicești pentru starea credinței noastre. Astfel, am văzut că printre cei care nu au răspuns la vestea cea bună a Învierii lui Iisus s-a numărat și Toma, deși era unul dintre cei doisprezece Apostoli.

Domnul s-a arătat Apostolilor atunci când erau laolaltă numai 10 dintre ei, căci, după cum știm, Iuda își luase viața, iar Toma, nu era prezent. Foarte important de reținut este faptul că, odată cu această arătare, Iisus Hristos a instituit și Taina Preoției, prin fapta și cuvintele Sale, conform celor relatate de Sfântul Evanghelist Ioan: *... a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt. Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute. (Ioan 20, 22-23)*

Așadar, atunci când li s-a arătat Hristos Apostolilor prima dată, Toma nu era prezent, însă ceilalți Apostoli, plini de bucuria Învierii, i-au spus acestuia că L-au văzut pe Domnul. Răspunsul lui Toma a fost unul, am spune noi, lipsit de credință: *Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. (Ioan 20, 25)*. Cu alte cuvinte, Toma a

condiționat credința lui de atingerea rănilor lui Iisus, însă această stare a durat numai o săptămână, deoarece în cea de a 8-a zi de la prima Sa arătare, Domnul S-a înfățișat din nou ucenicilor, care ședeau încuiați într-o cameră de frica iudeilor. Iisus a intrat acolo unde stăteau Apostolii, deși ușile erau încuiate, și le-a zis *Pace vouă!*. În acele clipe, înainte ca Toma să spună ceva, Domnul i s-a adresat astfel: *Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios.* (Ioan 20, 27) Toma s-a apropiat, și ne spune Evanghelia că a mărturisit înaintea lui Hristos: *Domnul meu și Dumnezeuul meu!* (Ioan 20, 28) După aceasta Iisus îi răspunde: *Pentru că ai văzut Tomo ai crezut. Fericiți cei ce nu au văzut și au crezut.* (Ioan 20, 29)

Din acel moment, Toma a căpătat printre creștinii din popor o faimă nemeritată, prin acest apelativ de *Toma necredinciosul*. Însă, noi trebuie să știm că Evangheliile ne spun lămurit și alt adevăr: nici unul dintre Apostoli nu a crezut la început în Învierea Domnului. În alte locuri Scriptura spune că unii au crezut, iar alții s-au îndoit. Nici chiar femeile mironosițe nu au crezut în Înviere. Ele au crezut abia după ce au mers la mormântul Domnului și au primit vestea cea bună de la Înger, pentru ca mai apoi să meargă la ucenicii din cetate spre a-i încredința de această realitate. Așadar, Toma nu este singurul care nu a crezut în Învierea Domnului. El nu era un necredincios, ci un om îndoielnic.

Ce trebuie totuși să învățăm, este că lui Toma îi șchioapătă numai credința cea din minte, însă inima lui curată și bună este plină de credință

și de dragoste față de Dumnezeu. Datorită dragostei din inimă, i-a fost vindecată și îndoiala.¹

Iubiți credincioși,

Noi cei de azi, ne naștem, creștem și murim sub semnul Învierii, despre care auzim mereu vorbindu-se, însă nu ne putem da seama cu ușurință ce a însemnat aceasta, pentru o lume cu totul străină de ea. Această veste a ridicării din morți a unui trup răstignit, pironit, bătut, împuns cu sulița, pogorât în mormânt și pecetluit acolo era cu greu de crezut în vremea Mântuitorului Iisus Hristos.

În aceste condiții, era necesară o încredințare, trebuia dat un ajutor neputinței omenești de a crede, din care să se vadă că Învierea lui Iisus nu este o nălucă amăgitoare, ci era cu adevărat ridicarea din morți a Fiului lui Dumnezeu, Care a învins moartea și legile materiei, așa cum noi azi le cunoaștem. În aceasta constă și taina Învierii: *ea ne arată dumnezeirea de netăgăduit a Mântuitorului Iisus, prin care la rândul nostru, avem posibilitatea să ne îndumnezeim.*

Aceasta îl determină pe Toma să spună: *Domnul meu și Dumnezeul meu!*² Adică, vorbele lui Toma, după Învierea Domnului, sunt fundamentul încredințării noastre în legătură cu această realitate.

În altă ordine de idei, vedem că Sfântul Apostol Toma a fost ales să aducă lumii vestea și mărturia de nezdruccinat a Învierii, tocmai pentru

¹ Arhim. SOFIAN BOGHIU, *Buchet de cuvântări, Predici și meditații*, Ed. Basilica, București, 2017, p. 101.

² *Ibidem*, p. 94.

că era unul dintre Apostolii cu o fire cercetătoare, doritoare de dovezi materiale în orice privință. El nu și-a plecat urechea la cele spuse de mironosițe sau chiar de Apostoli, iar în acest sens, Sfântul Grigorie cel Mare ne spune: *De aceea necredința sa, ne-a folosit nouă mai mult decât ne-ar fi folosit credința sa; căci ea ne-a adus mărturia ultimă și cea mai puternică despre înieria trupului.*³

Iubiți credincioși,

În această duminică a Sfântului Apostol Toma trebuie **să aducem mulțumire lui Dumnezeu în special pentru darul credinței**, care se dăruiește tuturor oamenilor, deoarece Dumnezeu dorește ca *tot omul să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină.*

Din nefericire, nu toți oamenii cultivă acest dar al lui Dumnezeu, ci unii dintre ei se comportă în creația Lui, ca și cum El nu ar exista. Folosesc toate darurile Creatorului în uitare de Creator. Totuși, chiar dacă unii nu doresc să creadă în El, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu există.⁴

De asemenea, în viața omului este foarte importantă, nu doar credința ca realitate existentă, ci și mărturisirea ei, deoarece credința este o cunoaștere duhovnicească dinamică de vedere a Celui nevăzut, este simțirea duhovnicească a prezenței lui Dumnezeu în lume și în viața noastră. Credința este o cunoaștere în Duhul Sfânt, o cunoaștere duhovnicească dincolo de realitățile vizibile trecătoare, limitate din lumea

³ *Ibidem*, p. 95.

⁴ †DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, *Evanghelia Slavei lui Hristos, Predici la Duminicile de peste an*, Ed. Basilica, București, 2016, p. 25.

aceasta. Este o cunoaștere mai presus de experiența imediată a atingerii realității materiale.

Iubiți credincioși,

Noi credem că Hristos Domnul a Înviat, mai întâi pentru că Sfinții Apostoli au văzut cu ochii lor trupești pe Hristos Cel răstignit și înviat, iar apoi, prin har, simțim și noi adevărul Învierii Sale și prezența Sa în viața noastră.

La început, credința vine din **ascultarea cuvântului Evangheliei**, iar apoi ea se confirmă și se luminează prin **bucuria prezenței lui Hristos**. Aici vedem legătura dintre ascultarea Evangheliei și răspunsul nostru ca mărturisire a credinței.

Ascultăm la Sfânta Liturghie Evanghelia și rostim Crezul sau Simbolul de credință, iar apoi ne împărtășim cu Trupul și Sângele lui **Hristos**. Deci *ascultăm, mărturisim credința și o desăvârșim* prin împărtășirea cu Sfânta Euharistie⁵.

Să ne ostenim pentru curățirea sufletelor, să deșădăcinăm faptele vinovate din noi și orice fel de răutate, rugându-L pe Dumnezeu să reverse peste noi pacea Sa. Numai așa, bucuria trăită de femeile mironosițe și de ucenicii Domnului, care L-au întâlnit pe Iisus, poate fi confirmată și transmisă mai departe în Biserică. De aceea, putem rosti în fiecare duminică rugăciunea: *Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului*

⁵ *Ibidem*, p. 26 .

*Domnului Iisus. Prin aceasta ne mărturisim credința și devenim vestitori ai Învierii Domnului.*⁶

De asemenea, mai ales în aceste vremuri grele pe care le trecem avem posibilitatea, dar și obligația de a ne mărturisi credința, deoarece lumea Îl scoate mereu pe Dumnezeu în afara oricărei lucrări. Înfruntarea tuturor primejdiilor, îndurarea chinurilor și nelepădarea noastră de Hristos sunt dovezi ale mărturisirii credinței noastre.

Vedem astăzi, cum societatea secularizată este mereu ostilă nouă, Bisericii, formată din cler și poporul drept credincios, însă noi toți avem datoria să ascultăm cu luare aminte și să punem în practică cuvintele Apostolului Pavel care spune: *Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile. Nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru (Romani 8, 35).* Amin!

⁶ *Ibidem*, p. 27.